

PEYGAMBER SEVGİSİ İMANIN EN BÜYÜK TEZAHÜRÜ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdü li'l-lâhi rabbi'l-âlemîn. Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh. Alâ külli hâlin ve fî külli hîn.

Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Ve imâmü'l-müttakîn ve şefîi'l-müznibîn Muhammedini'l-Mustafe'l-Mahmûdi'l-Muhtâri'l-Muhsini'l-Emîn. Ve alâ âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin ecmaîne't-tayyibîne't-tâhirîn.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in rûh-i pâki için mübarek âl'inin, ashâbının, ezvâcının, evlâdının, ihvânının, hulefâsının, verese-i nebî evliyâullâh-ı mukarrebîn ve mürşidîn-i kâmilînlerimizin ruhları için âhirete intikal ve irtihal eylemiş olan cümle mü'min geçmişlerimizin ruhları için ve hâsseten hatırasına toplanmış olduğumuz [Mehmed Zahid] Hocamız'ın ruhu için bir *Fâtîha*, onbir *Ihlâs-ı Şerîf* okuyalım.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz, sahih hadis kitaplarının kaydettikleri, sahih bir hadîs-i şerîfnde şöyle buyuruyor:

a. Sevgi İmanın En Büyük Tezahürüdür

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ أَكُونَ
أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَالِدِهِ وَوَلَدِهِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ

Ve'llezî nefsi bi-yedihî. “Şu canım, hayatım, nefsim elinde olan âlemlerin Rabbi Allah'a yemin olsun ki!” *Lâ yü'minü ehadüküm.* “Sizden biriniz hakiki mü'min olamaz.” *Hattâ ekûne ehabbe ileyhi min vâlidihî ve veledihî ve'n-nâsi ecmaîn.* “Ben Resûlullah Muhammed-i Mustafâ; ona babasından da, anasından da, evladından da daha sevgili olmadıkça kâmil mü'min olamaz. Resûlullah'ı anasından, babasından, evladından, bütün sevgili yakınlarından daha çok sevmedikçe tam iman etmiş olmaz.”

Sevgi, mü'min-i kâmilin en mühim işidir, imanın en büyük tezahürüdür. Sevmek çok yüksek bir duygudur. Ne mutlu sevmeyi bilene!

Kimi seveceğiz?

Hadîs-i şerîfte Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz buyuruyor. Elbette insan âlemlerin Rabbini sevecek. Elbette O'nun Resûl-i edîbi Muhammed-i Mustafâ'sını, seçtiği kulunu sevecek. *Eşrefü'l-mürselîn* olan, bütün peygamberlerin serveri olan, kâinatın efendisini sevecek. Sevmeyi öğrenecek. Nereden başlarsa başlasın; isterse gülden, isterse ilâhiden, isterse çiçekten isterse evlattan, anadan, babadan ama sevmeyi öğrenecek. Allah'ı sevmeye ulaşacak. Resûlullah'ı sevmeye ulaşacak.

Bir insan sevmeyi öğrendi mi, Allah'ı sevmeyi öğrendi mi, O'nun her şeyini sever. Resûlü'nü sever, kitabını sever, ahkâmını sever, kullarını sever, kaderini sever, lütfunu sever. Kahrını bile sever! Hastalığı bile sever! Ölümü bile sever! Gül bahçesine girer gibi.

Kur'ân-ı Kerîm'de âyet-i kerîmenin akışı çok önemlidir:

أَنْتُمْ مُلَاقُوهُ

Enneküm mülâkûhü. “Biliniz ki, Allah’a mülâki olacaksınız.” “Konuşacaksınız. Mülâkat olacak. Allah’a ulaşacaksınız.” Diyor. Siyaki çok güzel.

وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ

Ve beşşiri’l-mü’minîn. “Ey Resûlüm! ‘ne güzel bir mülâkat, ne güzel bir kavuşma, ne güzel bir iltikâ, ne güzel bir ulaşma.’ diye mü’minleri müjdele.”¹

Allah’ı seven, Allah’ın evliyâsını da sever. Allah’ın sevdiğini sever, kızdığına kızar. En yakını bile olsa, sevmediğini sevmez.

İslâmî cihat, ana baba ile evladını karşı karşıya getirmedi mi? Kardeşi kardeşle karşı karşıya getirmedi mi?

Savaşların birinde İslâm mücahitlerinden bir tanesi önüne müşrik geldikçe ondan kaçıyor; müşrik peşinden kovalıyor, o kaçıyor. Müşrik üstüne üstüne geliyor, o kaçıyor. Çünkü saldıran babası!

¹ 2/Bakara, 223.

[Mehmed Zahid] Hocamız'ı anlatmak çok zor. Benim için çok zor!

Bursalı Mehmet Tahir adında milletvekili olmuş, alim, müdekkik bir şahıs var; *Osmanlı Müellifleri* diye güzel bir eser yazmış, kaynak kitap. Derin araştırmalar yapmış, güzel bilgiler sunmuş; Osmanlı ulemâsını, şuarâsını, meşâyihini, üdebâsını anlatıyor. Okunacak bir kitap. Belki genişletilecek, ilaveler yapılacak, uzatılacak bir eser. Onun başında güzel bir söz kaydediyor:

“Kadir bilen milletlerin fertleri arasından kadri bilinecek insanlar yetişir.”

Çünkü kadir biliyor, kimin kıymetli olduğunu biliyor.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Edebiyat fakültesinde Alman kökenli, çok büyük, tanınmış, meşhur bir profesör hocam vardı. Bir gün derste bize ne dedi, biliyor musunuz? Derste zaten üç dört kişiydik. Hoca, asistan, talebeler bir masaya otururduk; sınıf tamam.

“Siz, yetiştirdiğiniz büyük insanların kıymetlerini bilmiyorsunuz!” dedi.

O esnada kim konuşuluyordu, biliyor musunuz? Niye bu sözü söylemişti?

Mehmed Zihni Efendi konuşuluyordu; *Ni’met-i İslâm*’ı yazan şahıs.

Ni’met-i İslâm’ı yazan şahsa, benim uluslararası şöhrete sahip hocam, Avrupalı Helmut Ritter;

“Ben bu adama hayranım ve âşıkım!” dedi.

Yalnız bu Helmut Ritter derste bir şey daha söylemişti, onu da söyleyeyim:

“Ben hocamın mezhebindenim, şâfiîyim.”

Artık hesabı Allah’a ait. İsmail Saib Sencer Hoca’dan ilim öğrenirken, İsmail Saib Hoca; “Ben gayrimüslime ders vermem, git!” demiş. O da müslüman olmuş. Oskar Rescher ile beraber Helmut Ritter müslüman olmuşlar. Oskar Rescher, “Osman” adını almış, İslâm

Araştırmaları Enstitüsü'nde kütüphane müdürü olarak çalışıyordu. Helmut Ritter de bizim profesördü, *Oriens* dergisini çıkartıyordu. Avrupalılar el üstünde tutuyorlar, çok büyük bir şahıs; “Ben bu Mehmed Zihni Efendi'nin âşıkıyım, hayranıyım. Sizler yetiştirdiğiniz büyük insanların kadrini, kıymetini takdir edemiyorsunuz, bilmiyorsunuz.” diyordu.

şaşırdım. Mehmed Zihni Efendi'nin met-hini ilk önce ondan duydum. Ben de âşıklısıyım. Mehmed Zihni Efendi derviş adam, şabânî tarikatinden; alim, fazıl, edepli, oturaklı insan. Osmanlı alimi. Ben de âşığım.

Arkadaşlara; “Vefat tarihini tespit edin, sene-i devriyesinde anın.” dedim. Çünkü kadir bilen milletlerin fertleri arasından kadri bile-necek insanlar yetişir.”

Çünkü kimin örnek olduğunu bilir, kimi örnek alması gerektiğini bilir, hayatı nasıl geçirmesi gerektiğini bilir; doğru örnek alır. Artistleri örnek almaz; çalgıcıları, şarkıcıları, sinema dünyasının sultanı, müzik dünyasının şâhı, bilmem nerenin bilmem nesini örnek almaz.

Yunus Emre'nin sözü çok önemli; her mısraı uzun uzun konferanslarla açıklanacak kadar mühim; “Er yarın hak divanında belli olur!” diyor. Bu sözü hazmet bakalım, göreyim. Hadi bakalım. Söze bak! “Er yarın hak divanında belli olur.” Rütbeler, makamlar, çalılımlar, şatafatlar, süsler, ziynetler, kalabalıklar, alkışlar, paralar burada; öbür tarafta geçmez. “Er yarın hak divanında belli olur.” Orada belli olacak.

Allah “kulum” derse, “seni sevdim” derse,

يَا أَيَّتُهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ارْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً
مَرْضِيَّةً فَادْخُلِي فِي عِبَادِي وَادْخُلِي جَنَّاتِي

Yâ eyyetühe'n-nefsü'l-mutmainne. İrciî ilâ rabbiki râdiyeten merdiyyeh. Fe'dhulî fî ibâdî. Ve'dhulî cennetî² diye cennetine davet ederken, “gel kulum, gir cennetime” derse, işte er o, ötekisi değil. Cehenneme atılan, cehennemde kütük gibi yanan insan er değil.

² 89/Fecr, 27-30.

Gerçek kıymetleri bilelim. Kaldırım taşıyla elmasın büyük farkı vardır. İkisi de taştır ama birisi cevherdir, birisi kaldırım taşıdır; büyüklüğüne aldanmayalım.

b. Allah Bir İnsanı Severse Mahlukâtına Sevdirebilir

Muhterem kardeşlerim!

Allah bir insanı sevdi mi mahlukâtına sevdirebilir. Hatta insanlardan daha aşağı mertebede olan mahlukâtına bile sevdirebilir. Vahşi hayvanlar bile Allah'ın sevgili kullarının karşısında saygılı olurlar. Hayatlarından okuyoruz, biliyoruz; arslanlara hükmediyorlar. Arslan karşısında duruyor, kuşlar avucuna konuyor, kaçmıyor.

Bir adama hocası; “Benim makamıma bu otursun, vazifeyi bu yapsın.” diye vasiyet etmiş. Gelmişler, demişler ki;

“Hocamız makamına seni halife seçti, geç şuraya otur da şeyhlik yap.”

“Bana biraz müsaade edin.” demiş.

Bunu Hocamız *rahmetullahi aleyh* anlattırdı. Bir sene geçmiş.

“Hadi yahu gelsene, makam boş duruyor.”

“Bana biraz daha müsaade edin.”

Bir sene daha geçmiş, “Bana biraz daha müsaade edin.” Sonunda “peki” demiş, oturmuş.

“Niye bizi bu kadar beklettin? Bak, mübarek, ne kadar hoş insansın, bu irşad vazifesini ne güzel yapıyorsun.” Boynunu bükmüş, demiş ki;

“Ben kendimi hayvanlarla deniyordum. Hayvanlar benden kaçtığı müddetçe sizin tekliflerinizi kabul etmedim. Ne zaman ki hayvanlar benden kaçmamaya, yanıma sokulmaya, gelmeye başladı, o zaman teklifinizi kabul ettim.”

Çünkü ehlullâhı hayvanlar bile anlar, nerede kaldı insanlık? Ehlullâhı anlamayan, ona ezâ cefâ eden insanlar insan mı? Nasıl insan? Hayvanların bile anladığı cevheri anlayamıyor.

Hayvanların bile saygı duyduğuna saygı duymuyor.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hadîs-i kudsîde buyuruyor ki;

مَنْ آذَى لِي وَوَلِيًّا، آذَنْتَهُ بِالْمُحَارَبَةِ

Men a'zâ lî veliyyen fe-kad a'zentühû bi'l-muharebetih.

Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* naklediyor, Cenâb-ı Mevlâmız böyle buyurmuş;

“Kim benim evliyâmdan birisini ezaladırsa ona harp açarım, canına okurum onun!”

Allah buyuruyor. Velîsini öyle koruyor. Evliyâsını öyle seviyor, koruyor, kurtarıyor.

İbrahim *aleyhisselam*'ı nasıl kurtardı? İnsan Nemrut'un elinden kolayca kurtulabilir mi?

Devlet gücü; yapmaya karar vermiş, cezalandırmış, mahkeme kararlaştırmış. Koca Mısır mülkünün, saltanatının sahibi, ordusu ile peşinden geliyor. Ama Allah sevdiği kulu koruyor.

Sevdiği kuluna ezâ, cefâ edene harp ilan ediyor.

İkincisi de zalimlerin elinde şehit olmuş, sebebi başka.

İskilipli Atıf Hoca gece müdafaanâmesini hazırlamış; yarın mahkemede okuyacak. “Bir suçum yok, kanunî bakımdan durum bu.” diyecek. Kâğıt hazır, alim adam, edib adam, zarif adam, hukuk mantığına sahip insan. -Mehmed Zihni Efendi de öyle.- Gece Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz’i rüyasında görmüş. *Allahümme salli alâ seyyidinâ Muhammed.*

“Yâ Âtîf! Bana kavuşmayı geciktirmek mi istiyorsun? Niye savunma yapıyorsun?”

Kalkmış, müdaafanâmeyi yırtmış.

Neden?

Çünkü Resûlullah’a kavuşmaktan geri kalmak istemiyor.

Muhterem kardeşlerim!

Allah'ın kuluyuz. Allah'ın rızasını kazanmak için aklınızı kullanın.

Ne yaparsınız?

“Ben Allah'ın sevgili kulu olmak istiyorum.”

Herkes zengin olmak istemiyor mu?

İstiyor.

Mevki makam sahibi olmak istemiyor mu?

İstiyor.

Mal mülk sahibi olmak istemiyor mu?

İstiyor. Herkes bir şeyler istiyor, yanıp tutuşuyor.

Tamam. Allah'ın rızasını kazanmak, sevdiği kul olmak için aklınızı kullanın; ne yaparsanız Allah sizi sever? Düşünün bakalım.

Ben sizin önünüzde, sizin namınıza konuyu ilerletmek için açayım; “İbadet ederim.” Kurban kesmiyor muyuz, Allah rızası için? Namaz kılmıyor muyuz, Allah rızası için? Hacca

gitmiyor muyuz, Allah rızası için? Hatim indiriyor muyuz, Allah rızası için? En çok uyguladığımız çarelerden birisi bu değil mi? Allah'ın rızasını kazanmak için sadaka vermek, zekât vermek, namaz kılmak, oruç tutmak, hacca gitmek, cami yapmak, çeşme yapmak, birisini sevindirmek, yetimlere bakmak, dulları kayırmak, kollamak; böyle yapmıyor muyuz?

Hocamız *rahmetullahi aleyh* hâfız-ı kelâm.

Biliyorsunuz, Kur'an ehli olan kimseler, hafızlar Allah'ın en sevgili kulları, ümmetin hayırlıları. Ne mutlu! Mütevazı bir şekilde; "Elhamdülillah, Allah bize şu imamlık mesleğini nasip etti, böylece ibadetten uzak düşmedik." derdi, onu da bir nimet olarak söylerdi.

Bir gün benim oturduğum yerde; "şu Yüksek İslâm Enstitüsü mezunları" dedi. O zaman Yüksek İslâm Enstitüleri vardı. İmam Hatip'ten sonra Yüksek İslâm Enstitüsü'nde okuyanlar güzel, iyi yetişiyorlardı. Ondan sonra mebus olmak istiyorlardı. Oldular da. Kaç tanesi milletvekili oldu, mebus oldu.

“Hep mebus olmak istiyorlar, bakan olmak istiyorlar. Halbuki imamlık en yüksek meslek!” dedi.

Benim de “bana taş atıyor; bana îmâda, ikazda bulunuyor” diye aklıma geldi. O anda;

“Babacığım! Müsaade edersen ben de imamlığa müracaat edeyim.” dedim. İlahiyatta hocayım, öyle çok methedince ben de istedim. Yüksekliği, mevkileri, makamları, yurkarıları tavsiye etmiyor, “İmam ol!” diyor, “Ne kadar güzel! Ne kadar sevaplı! Beş vakit namaz kıalarsın; cemaate hakkı gösterirsin, hayrı gösterirsin.” diyor. Baktım çok methediyor, ben de;

“İmamlık için Diyanet’e müracaat edeyim mi?” dedim, güldü o zaman, beğendi. İmam olmayı candan istedim. Üniversite hocalığındansa imam olmayı; tenzîl-i rütbe, terfî-i derecât etmeyi canım istedi. Ama güldü;

“Yok, sen üniversitede kal.” dedi.

Kendisini ziyarete gidiyoruz, dönerken kaç sefer, mübarek rikkatli, re’fetli, hassas, ağlıyor. Hocamız ağlıyor. Biz, torunlar filan

Ankara'ya giderken ellerini öpüyoruz; gözle-
rinden pembe yanakları üstüne inci taneleri
dökülmeye başlıyor.

“Gitmeyeyim baba, eksik olsun şu üniver-
site. Gitmeyeyim, burada kalayım.” diyorum.

“Yok, git.” diyor.

“Ayrılalım artık.” diyorum.

“Ne zaman profesör olacaksın?” diye so-
ruyor;

“Profesör ol da öyle.” diyor.

İmamdı, elhamdülillah. Peygamber Efen-
dimiz “en faziletli ibadet, beş vakit namazı
vaktinde kılmak” demiyor mu? Hoca kardeşle-
rimiz bilirler.

الصَّلَاةُ لِأَوَّلِ وَقْتِهَا

es-Salâtu li-evveli vaktihâ buyurmuş
Efendimiz; “En faziletli ibadet, namazı ilk
vaktinde, evvel vaktinde, en faziletli zama-
nında kılmaktır.”

Bizim hacı ağabeyimiz sağ olsun, müezzin minareden inmeden kılar. Ama o imam değil. İmam evvel vaktinde, camide ve cemaatle kıyor; ne güzel!

c. Mehmet Zahid Kotku (ra) Hocamızın Müteheccid Oluşu

[Mehmed Zahid] Hocamız'ın yakınıyım ben, damadıyım. Geceleri odası hep ışıklıdır, giremeyiz. Hocamız mütehecciddir, seher vakitlerinde uyanıktır. Hocamız, seher vakitlerini ihyâ eden bir insan.

O kadar dinî tahsil yaptık, ben ilâhiyat fakültesinde profesörüm -asistan, doçent, profesör- yirmi yedi sene de o hizmette hocalık yaptım. Çok ilâhiyatçı profesör tanıdım, çok din adamı tanıdım. Hiçbirinden işrak namazının faziletini duymadım kardeşlerim, hiç duymadım! Hiç birisi bana; “İşrak namazı şöyle sevaplıdır.” demedi. Ama Hocamız camide işrak sünnetini ihya etti. Türkiye’de belki bir, belki iki camide işrak namazı kılınırdı. Hocamız'ın camisinde işrak namazına kadar beklenilir, işrak namazı kılınırdı.

“Nedir bu işrak namazı hocam?” diyecek olursanız;

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyor ki;

“Bir kimse sabah namazını camide cemaatle kılar da, oturup zikrullahla meşgul olduktan sonra, kerahat vakti çıkınca iki rekât namaz kılsa -buna işrak namazı derler- o gün bir hac ve umre yapmış kadar sevap alır, rızık bol olur, ölürse imanla göçer, derecesi yükselir.”

“Bu kadar mükâfatı var da niye kimse bize söylemedi?”

Kâl ehli ile hâl ehli arasında büyük fark var. Laf ebeleriyle işi uygulayanlar arasında büyük fark var. İşrak namazının faziletini Hocamız’dan öğrendik. Kendisi her gün işrak namazını beklerdi; o unutulmuş sünneti îfâyâ cemaati de alıştırdı, Türkiye’yi de alıştırdı, cihanı da alıştırdı. Yoksa kimse uygulamaz olmuştu. Ben çok camileri bilirim. Çok sabah na-

mazlarında değişik camilerde namazlar kılmışımdır. Demek ki Hocamız her gün bir hac ve umre sevabı kazanıyordu. Sevaplara bakın.

İşrak namazı, duhâ namazı, evvâbîn namazı.

Bir insan, Akşam namazından sonra evvâbîn namazına muntazaman devam ederse ne olur?

“Günahları denizlerin köpükleri sayısınca çok olsa bile Allah affeder.” “Yetmiş yıllık günahını affeder.” diye sahih hadisler var.

Ben başkasında görmedim, Hocamız’dan gördük, alıştıık. Cemaati, dervişleri alıştıırdı, yetiştirdi. Tavsiyesi oydu. Ders verirken “bunları kılacaksınız” derdi. Yetmiş yıllık günahı affettiren ibadeti ameli yaptırıyor.

“Gece yatarken taze abdest alırsın, iki rekâat, dört rekâat namaz kılırsın, abdestli olarak yatarsın.” diye oğtlerdi. Kendisi de öyle yapardı.

Bunun mükâfatı nedir?

“Bir kimse abdestli olarak yatar uyursa, sabaha kadar ibadet etmiş gibi sevap alır.”

Az mı? Melek başucunda; “Yâ Rabbi! Bu kulun abdestli olarak tertemiz yattı, sen bunu afv u mağfiret eyle.” diye dua eder. “Melekler onun abdestli yattığını, yeryüzündeki nurundan anlayıp uçarak odasına, yatağının etrafına gelirler, izdihamlı bir şekilde yığılırlar. Şeytan yanına yaklaşamaz. Ölürse imân-ı kâmil ile geçer. Hocamız, bunu yapardı Zaten her gece kalkıp teheccüd namazı kılardı. Yatarken de böyle yatardı.

Bunları Hocamız’dan öğrendik. Başka kitaplardan öğrenmedik. Çok kitap okudum, çok adam tanıdım ama laf ebeliği ile hâl ehli arasındaki farkı gördüm. Uygulayanla palavra atan arasında çok büyük fark var. Çok profesörler bilirim; mübarek insanların ayağının yolunun tozu bile etmez!

Belki hesaplasak biliriz ama haclarının sayısını söylemezdi. Hocamız her sene hacca giderdi, umreye giderdi. Biliyorsunuz; “Makbul, temiz, helal malla yapılmış bir haccın mükâfatı cennettir.”

الْحَجُّ الْمَبْرُورُ لَيْسَ لَهُ جَزَاءٌ إِلَّا الْجَنَّةُ

*el-Haccu'l-mebrûru leyse lehû cezâün ille'l-cenneh.*³

Hac mecburiyeti, farzı ömürde bir defa değil mi?

Bir defa. “Bir defa mebrur bir hac yapsa o insanın mükâfatı sadece cennettir, başka bir şey değildir.” diyor Peygamber Efendimiz.

Pek çok defalar haccetti; Allah kabul etsin. Tabi haccetmek mühim değil; kabul olması, makbul hac olması, mebrur hac olması mühim.

En son sene de yine hacdan geldi; tertemiz, günahlardan arınmış...

Hacı hacdan gelirken ne oluyor?

Günahları siliniyor; Arafat'ta, Müzdelife'de, Mina'da günah kalmıyor, siliniyor. Hac

³ Buhârî, “Umre”, 1, r. 1773; Müslim, “Hac”, 79; Tirmizî, “Hac”, 90, r. 933; Nesâî, “Menasikü'l-Hac”, 5, r. 2629; İbn Mâce, “Menasik”, 3, r. 2888; Muvatta', “Hac”, 21; Ahmed b. Hanbel, II, 461, r. 9941.

çok önemli, çok mühim bir temizlik. İnsan tertemiz oluyor. Hasta olarak geldi. Haccını yaptı, uçaktan dermansız olarak indi. Öteki perşembe günü, *innâ lillâh ve innâ ileyhi râciûn*. Ama o perşembeden öteki perşembeye kadar yatakta yattı; yarısı şuurlu konuşabilir vaziyette, yarısı da uyku hali gibi bir durumda. Gözyaşları içinde etrafında bekliyoruz. Tertemiz bir hac yapmış olarak geldi. Hadîs-i şerîf var;

“Bir insan hacceder de o sene vefat ederse cennetlik olur.”

İkram edersen, yemek yedirirsen sevap. Sofrası misafirsiz olmazdı; camiden çıkarken “Kim misafir, kim uzaktan gelmiş?” seçer, hizmetli ihvâna “şunu, şunu, şunu çağır” derdi. Her zaman böyle çağırmaya lüzum yok ama riayet ederdi. Uzaktan gelenlere ve kendisini ziyaret edenlerin ziyaretine çok memnun olurdu, çok çok müteşekkir olurdu, karşılığını verirdi. Çağırırdı; sabah kahvaltısında bilmem kaç tane misafir, öğle yemeğinde bilmem kaç tane misafir, akşam yemeğinde misafir, misafir, misafir. Zavallı valide hanım, -hanımı yani

kayınvalidem- ihtiyar haliyle “yemek yapacağım, bulaşık yıkayacağım” diye ayakta durmaya tâkati olmazdı. Hiç gözümün önünden gitmiyor; dirseklerini tezgâha dayamış, dirseklerinden güç alıyor, bulaşıkları öyle yıkıyordu. Misafirlere hizmetten bitiyordu.

İkram, ibadet, taat, zikir.

Muhterem kardeşlerim!

Bilmeyenler bilsin diye anlatıyorum. Çünkü ben görünce, duyunca şaşırdım.

[Mehmed Zahid] Hocamızla misafir olduğumuz bir evde mecburen aynı salonda yattık. Evin durumu; kadınlar bir yerde yatacak, erkekler bir yerde. Ben de hocamızla aynı odada yatmak zorunda kaldım. Zor, eyvah! Yatak yaptılar; o bir köşede yatıyor, ben de korkarak bir kenara büzüldüm. Aynı odada yatmıyoruz, hiç böyle olmadı da, bu sefer mecburen, yolculuk hali, misafirlik hali, yattık, uyuduk. İhtiyar, yorgun. Seyahatlerden tâkati kalmazdı, yorulurdu. Seksen küsur yaşındaydı.

Derin nefes alarak horuldamaya başladı. Rahat derin bir uykuda uyuyor, kesin. Nefesinden, sesinden uyuduğu belli. Fakat nasıl oluyor bu iş? Muntazaman *Allah, Allah, Allah, Allah, Allah, Allah, Allah, Allah* diye ses geliyor. Muntazaman! Sen de olsan sen de duyacaksın, ben de duyuyorum. Uyuyor halde bile kendisinden zikir sesi geliyor.

Uyurken! Şaşılacak bir şey değil mi?

Vallahi billahi böyle! Bütün mukad-desâtım üzerine yemin ediyorum ki böyle! Uyuyor, derin uykuda ama uyurken bile zikrediyor.

Bu çok yüksek bir durumdur. Buna “zikrin vücudu kaplaması” derler. Bu zikre; “Zikr-i sultânî” veya “sultânü’z-zikr” derler. Uyurken bile uyumaz, zikreder. Duyuyorsun. Hani duyulmaz ama sana mânevî bakımdan öyle gösteriyor. Hayır, sen de olsan, ötekisi de olsa, berikisi de olsa duyacak; duyuluyor. Uyurken de zikir devam ediyor.

Ankara’da bir arkadaşın evindeyiz. Çok büyük bir misafir odası var. Adam zengin, evi

Çankaya’da manzaralı, büyük bir daire. Hocamız’ı misafir ediyor. Âşık, Hocamız’a bayılıyor. Onu misafir etti, biz de gittik. Misafirler doldu. Ankara’nın meşhur vaizlerinden; çok güzel konuşan, sürükleyici konuşan vaizlerinden birisi. Ama başka bir tekkeye mensup. Hocamız’a hürmetle gelmiş. Bütün başka tarikatlerden insanlar da Hocamız’a hürmet eder, başka tarikatlerin şeyhleri de ziyarete gelirdi. Hocamız böyle bir insan. Başka tarikatlerin şeyhlerinin müritlerine de himmet ederdi.

d. İzmirli Abdullah Efendi’nin Mehmet Zahid Kotku Hocamıza (ra) Hürmeti

Medineli, İzmirli Abdullah Efendi vardı; “bilmeyen bilsin, kayda geçsin” diye söylüyorum başka bir yere mensuptu. Rahmetli kendisi söylemiştir: “Ben kendi şeyhimden görmediğim himmeti, teveccühü mübarek Hocamız’dan gördüm.” derdi, bizim Mehmed Zahid Hocamız’dan. Ona ders verme salahiyeti vermiş. Yeni mürit olmak isteyenlere ders tarif salahiyeti vermiş. Hocamız’ın irtihâl-i dâr-ı bekâ eylemesinden sonra kendisiyle konuşuyo-

ruz; “Hâlâ himmeti devam ediyor, hâlâ rüyama geliyor, iltifat ediyor, yol gösteriyor.” diyordu.

Hocamız böyleydi; hudut tanımazdı, siyasi sınır tanımazdı. “O tekkenin hududu, bu tekkenin hududu” tanımazdı. Himmeti yaygındı. Sevgisi herkese idi. Herkesin de kendisine hürmeti vardı.

Şimdi vaiz soruyor;

“Hocam, bir insan Medine-i Münevvere camisinde namaz kılsa bin misli sevap alır.” *Salâtün fî mescidî hâzâ* diye hadîs-i şerîf var ya Peygamber Efendimiz’in mescidine yazılmış *ke-elfi salâtin mimmâ sivâh*. “Öteki mescitlerde kılınan bin namaz gibidir.” Peygamber Efendimiz’in mescidinde bir kere namaz kılıyorsun, -farz nafîle neyse- başka yerlerde kılınan namazların bin misli gibidir. Neden? Çünkü orası Harem-i Şerîf, Peygamber Efendimiz’in mescidi.

Beytullah’ta kılsa?

Beytullah “Kâbe” demek. O altın kapının içi Beytullah. Öteki? *Mescid-i Haram*, Kâbe’nin

etrafı. Kâbe'nin içinde namaz kılınmaz mı? Kılınır, çok iyi olur. "Kâbe'nin içine girmek, rahmete dalmaktır. Kâbe'nin kapısından namaz kılıp çıkmak; zünûbundan, günahından sıyrılıp çıkmaktır." diyor Peygamber Efendimiz. Çok kıymetli.

"Hocam, biz oraya giremiyoruz. O altın kapı her zaman açılmıyor."

O yarım daire şeklindeki duvarın içi Kâbe'nin içidir. Hacıların dışından dolaştıkları duvar; iki tarafından aralığı vardır, oraya girilir, orası Kâbe'nin içidir. Orada namaz kılmak da aynı [hükme] tabidir.

Hiz. Âişe anamız Kâbe'nin kapısı açılınca içeri girdi, yakınları da girdiler; baktılar ki izdiham fazla, kapıyı kapattılar. Dışarıdan müslüman kadınlar bağırıyorlar;

"Ey mü'minlerin annesi! Yâ ümme'l-mü'minîn! Biz de senin evladınız, aç şu kapıyı da biz de Kâbe'ye girelim!"

Tabi içerisinin istiabı mahdut insan alacak durumda; Kâbe-i Müşerrefe'nin ebadı 12 metreye 11 metre. 12 kere 12 olsa, 144 metrekare

eder. Hz. ÂiŖe validemiz; “Hâtim’de namaz kılın; Hicr-i İsmail’de, o duvarın iç tarafında kılın, orası da Kâbe’nin içidir. Orada kılırsanız da aynı hükme erersiniz.” demek istedi.

Mescid-i Haram’da namaz kılmak yüz bin misli sevap. Bu kadar doları veriyorsun; bin beş yüz dolar, bin sekiz yüz dolar, iki bin dolar. Eyvah gitti paralar pullar! Gidiyorsun, orada bir namaz kıldın mı ödeniyor. İnsan yüz bin doları mı sayar? Amma cimri insanlarız! Amma nekes insanlarız! Âhîret işinde paranın hesabı mı olur? Bir namaz kıldın mı bitiyor; yüzbin misli!

“Hocam Peygamber Efendimiz’in mescidinde bin misli, Mescid-i Haram’da yüz bin misli. Peki, bunun gibi sevaplı başka ibadetler var mıdır?” Vaiz efendi soruyor. Vay! Güzel soru sordu, ben de “Bakalım Hocamız ne söyleyecek?” diye pür dikkat dinliyorum.

Hocamız hiç düşünmedi. Daha vaiz efendi sorusunu tamamlarken;

“Evet, var.” dedi. “Dur bir düşüneyim” yok; “Evet, var.” dedi.

“Nedir hocam?” dedi, gözleri açıldı. Sevap meraklısı; sevap deryasına balıklama atlayacak. Dedi ki;

“Bir insan derviş olursa, zikre devam ederse, zikre alışır, zikir vücuduna yayılır; parmağı da zikreder, gözü de zikreder, dizi de zikreder, her yerinden ses gelir, her hücresi zikreder. Bir insan o hale ulaştı mı, bir kere ‘Allah’ deyince bütün zerrâtı kadar ‘Allah’ demiş olur. Çünkü cümle zerresi ile diyor; hepsi bir kişi, bir adam ediyor. -Bir adam ne kadar zerreden müteşekkil? Sayısız zerrât; hücre değil, zerre; sayısını ölçemeyiz, rakamlarla söyleyemeyiz- O mertebeye erişmiş bir insan tüm âzâsı ile tüm vücudu ile bir ‘Allah’ deyince sayısız kere zikretmiş oluyor. İşte o çok sevaptır.” dedi.

Vaiz böyle hayran, tebessüm etti kaldı. Biz de mest ü hayran olduk. Mest ü hayrân u sergerdan. “Sergerdan” ne demek? “Başı dönmüş” demek. Bizim de bu cevaptan başımız döndü, hayran kaldık. “Mest” ne demek? “Sarhoş” demek. Neden sarhoş? Çünkü cevap çok tatlı oldu, çok hoş oldu, kendimizden geçtik. Demek ki zikir çok sevaplı.

Hocamız o haldeydi. Uyurken bile zikrederdi. Böyle dururdu, *Allah, Allah, Allah, Allah*. Otururken zikrederdi. Dili kıpırdamazdı. Kıpırdamasına lüzum yok; o da zikrin bir çeşidi. Dille zikir, kalple zikir. Oradan çok sevaplar alınıyor. İnsan *Allah, Allah, Allah, Allah, Allah* dedi mi yetmiş bin, yetmiş bin, yetmiş bin, yetmiş bin, yetmiş bin misli sevap alıyor. Zikr-i cehrî. Sessizce içinden dedi mi, onun yetmiş katı sevap alıyor; yetmiş bin çarpı yetmiş: “Dört milyon dokuz yüz bin” sevap alıyor.

Hocamız içinden zikrederdi, daima zikrederdi, cümle zerrâtı ile zikrederdi; sevabı düşünün. Hani sevap tüccarlığı yapıyoruz ya, nerede sevap var onları araştırıyoruz ya onun için anlatıyorum. İşte Hocamız’ın halleri. İçinizdeki sevap tüccarlarını, sarıklıların, cübbelileri biliyorum... Hocaefendiler Cuma günü hutbeye çıktıkları zaman demiyorlar mı; *ed-dâllü ale’l-hayri ke-fâilihî*. “Bir hayra vesile olan, sebep olan, yol gösteren, onu yapmış gibi sevap alır.”

Sen birisini alsan, tekkeye getirsen, derviş yapsan; onun ömrü boyunca yaptığı bütün

sevapların sevabı sana gelecek. Peki, onu der-
viş yapan hoca, ona; “İşrak kılacaksın, duhâ kı-
lacaksın, evvâbîn kılacaksın, teheccüd kıla-
caksın, pazartesi perşembe günleri oruç tuta-
caksın, üç ayları tutarsan iyi olur, günde şu ka-
dar zikir yapacaksın. Evladım sakın ihmal
etme.” dediğinde bütün bu müritlerin hepsi-
nin zikirlerinin sevabı hocaefendiye, mürşid-i
kâmilimize gidiyor mu, gitmiyor mu?

Vallahi billahi gidiyor! Allah’ın vaadi hak-
tır. Vaadinden hulfü yoktur. Lütfu çoktur,
çok...

Araplar da Hocamız’ın taht-ı idare-i
mâneviyesindeydi. Yetiştirdiği, icâzet verdiği
hocaların yaptıkları veya vesile oldukları ha-
yırların sevabı da Hocamız’a gelir.

Yazdığı eserler var. En güzellerinden bi-
risi hepimizin kütüphanesinde var; *Tasavvufî
Ahlâk*. Okudukça Hocamız’a sevap gider mi?
Gider.

Onun için çekilen salât u selâmlar, kelime-i tevhidler, İhlâs-ı şerîfler, Yâsîn-i şerîfler, hatm-i şerîfler, ruhuna bağışlanınca gider mi?

Gider. Hocamız'ın ruhuna indirilen hatimlerin rakamları insanın aklını başından alır. Vefatının üzerinden 16 sene geçti; kabrine gönderilen hatimlerin, sevapların haddi hesabı yok.

Mânevî sermayesinin büyüklüğünü anlıyorsunuz? Sezdirebiliyor muyum muhterem kardeşlerim, anlatabiliyor muyum?

e. Evrâd-ı Şerife'yi Mehmet Zahid Kotku Hocamızın (ra) Düzenleyip Bastırması

Evrâd-ı Şerîfe'yi düzenledi, bastırdı. Her şeyh evrad bastıramaz, evrad tanzim edemez. O, mânevî müsaade iledir. Kitap yazmak bile mânevî müsaade iledir; o iş oyuncak değildir. Hocamız'ın *Evrâd-ı Şerîfe*'si vardı. *Evrâd-ı Bahâiyye*'den, *Evrâd-ı Kâdiriyye*'den, *Kaside-i Bürde*'den, *Hizb-i Âzam*'dan aldığı icazetler gereği, hocalarından aldığı izin, salahiyet gereği *Evrâd-ı Şerîf*'i tanzim etti. O *Evrâd-ı*

Şerîfe'nin gelişmesini ben âciz, nâçiz kardeşiniz bilirim. İlk önceleri incecikti. Sonra, onu ilk baskılardan daha sonraki baskılara doğru büyüttü. *Evrâd-ı Şerîfe* her gün sabahları milyonlarca insan tarafından okunuyor. Âyetlerden dualar, hadîs-i şerîflerden seçme dualar, İsm-i Azâm'lı dualar, salât u selâmlı dualar.

Harem-i Şerîf'te, Mescid-i Haram'da *Evrâd*'ı okuyoruz. Birisi geldi baktı; “Bu çok güzel bir kitap. Bana bundan verir misiniz?” dedi. “Al” dedik. “Bir tane daha alırım.” dedi. “Al” dedik.

Evrâd, güzel duaların olduğu bir eser; okuyan faydasını görüyor, biliyoruz. Tecrübe, mücerreb derler. “Mücerreb” ne demek? Tecrübe edilmiş demek. Sevabı, fazileti mücerreb.

Arkadaşlar dediler ki;

“Hocam İngiltere'ye gel.” “Hocam Almanya'ya gel.” “İsveç'e gel.” “Danimarka'ya gel.”

Ben de dayattım, nazlanmaya başladım, kendimi ağıra çekmeye başladım. Ama latife

olarak. Davet eden kardeşlerimizden Allah razı olsun.

“Mehmed Zahid Kotku Camii yapmayana gelmem. Mehmed Zahid Kotku Camii yapın, davetinize geleyim.” dedim. Zaten hepsine yetişemiyorum ya, ipe un seriyorum, bahane ediyorum.

Birçok yerde Mehmed Zahid Kotku Camii, dergâhı var mı, yok mu?

Sidney şahit. İşte birazcık aşağıda, yürürseniz görürsünüz. Neza Kitabevi'nin üstünde kocaman yazıyor; “Mehmed Zahid Kotku Dergâhı.” Ankara'da, İstanbul'da, Almanya'da, İngiltere'de “Kotku camileri” var. Onun adına yapılmış, sevabı onun adına bağışlanmış camilerde kılınan namazlardan sevaplar oluk oluk gelir mi? Gelir.

Allah hepimize kendi öz, helal paramızla müteaddit camiler yaptırmak nasip etsin. Hanımımız birkaç tane yapsın, biz birkaç tane yapalım, bir çocuğumuz birkaç tane yapsın, öteki çocuğumuz birkaç tane yapsın.

مَنْ بَنَى لِلَّهِ مَسْجِدًا بَنَى اللَّهُ لَهُ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ

Men benâ li'l-lâhi mesciden. “Kim Allah rızası için bir mescit yaptırırsa.” *Bena'l-lâhu lehû beyten fi'l-cenneti.* “Allah da ona cennette bir köşk yapar.” “Kulum sen dünyada benim ibadetim için bir cami yaptırдың mı? Yaptırдың, aferin! Ben de sana cennette bir köşk veririm.” Cennetin köşkünün parası, pulu, kıymeti takdir edilebilir mi? Dünya ehli anlayabilir mi? Bu ne demek? “Kulum, sana cennette köşk yaptım” ne demek? “Sen cennete gireceksin, köşkün içine de oturacaksın.” demek. Yetmiş bin odası var. Her odası dayalı döşeli bir köşk. Allah hepimize nasip etsin. Köşklerimiz de birbirine yakın olsun da ahbablık devam etsin. Çünkü bu ahbablığın da sevabı çok.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Hocamız'ın kabrine sevap yağıyor. Melekler defter-i âmâline sevap yaza yaza yoruyorlar.

إِذَا مَاتَ الْإِنْسَانُ انْقَطَعَ عَمَلُهُ إِلَّا مِنْ ثَلَاثَةٍ: إِلَّا مِنْ
صَدَقَةٍ جَارِيَةٍ، أَوْ عِلْمٍ يُنْتَفَعُ بِهِ، أَوْ وَلَدٍ صَالِحٍ يَدْعُو
لَهُ

İzâ mâte'l-insânü. İnsan öldü mü ne olur?
İnkataa amelühû. “Defteri dürülür, işi biter.”
İllâ min selâsetin. “Üç kimsenin defteri dürül-
mez.”

“Bir; geride faydalanılan bir ilim bırak-
mışsa, kitap yazmışsa, hoca yetiştirmişse, bir
bilgi bırakmışsa; o faydalanıldıkça bu adamın
defterine sevaplar yazılır.”

İmam Gazzâlî'ye yazılır. İmam
Rabbânî'ye yazılır. Mehmed Zahid Hocamız'a
yazılır, yazılır, yazılır.

“Sadaka-ı câriye yaparsa.” “Cariye” sözü
“kadın köle” mânasına biliniyor, öyle sanılı-
yor. Sadaka-ı câriye, “cârî sadaka, devamlı sa-
daka” demek. Devamlı akan musluk gibi...
Bazı çeşmeler vardır, musluğu da yoktur; bo-
rudan güldür güldür akar, aşağılara gider. Gür
su; aşağılarda bahçeler sulanır. Çok büyük bir
çeşme, çok büyük bir kaynak. Sadaka-ı câriye

de; “cârî olan, akıp duran sadaka” demek. Sen bir fakire götürüp 10 Avustralya doları verirsin; 10 dolarlık, bir atımlık bir hayır yapmış olursun. Ama sadaka-ı câriye; “hayır güldür güldür devam ediyor” demek.

Bir insan cami yaparsa, o sadaka-ı câriyedir. Bir insan Kur’an kursu yaparsa, o sadaka-ı câriyedir. Bir insan köprü yaparsa, o sadaka-ı câriyedir. Bir insan çeşme yaparsa, o sadaka-ı câriyedir. Bir insan ağaç dikerse, sadaka-ı câriyedir. Bir insan kuyu açmışsa, suyu çekildikçe sadaka-ı câriyedir. İstifade edildikçe defterine sevap akar; kabrine cârî, gürül gürül sevap gelir.

Ev veledün sâlihun yed’û lehû. “Veyahut da hayırlı bir evlat yetiştirmişse, o da ona dua ediyorsa, o annenin babanın da defteri dürülmez.”

Şu çocukların annelerine babalarına ne mutlu! Onlar inşaallah salih evlat olurlarsa, kabirlerine boyuna sevap gelecek. Hatim indirecekler, sevap gelecek; namaz kılacaklar, sevap gelecek; Kur’an okuyacaklar, sevap gelecek. “İyi evlat yetiştirdiler.” diye.

DERS TARİFİ

Biz hepimiz Hocamız'ın evlatlarıyız.

Madem geldiler, sevdiler; olmayanları da şimdi evlat kaydedelim. Buyurun beraberce tevbe istiğfar edelim:

Estağfirullah, estağfirullah, estağfirullah, estağfirullah estağfirullah el-azîm el-kerîm er-rahîm ellezî lâ ilâhe illâ hû el-hayye'l-kayyûm ve etûbü ileyh. Allahümme ente rabbî lâ ilâhe illâ ente halaktenî ve ene abdüke ve ene alâ ahdike ve va'dike mes-teta'tü eûzü bike min şerri mâ sana'tü ebûu leke bini'metike aleyye ve ebûu bi-zenbî fa'ğfirlî fe-innehû lâ yağfiru'z-zünûbe illâ ente.

Peygamber Efendimiz'in duası. Böyle dua edip tevbe ve istiğfar eyledik.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah hem sizin hem de sevdiğiniz ananız, babanız, kardeşiniz, yakınınız ve sevdiklerinizin günahlarını affetsin, silsin, tertemiz eylesin.

Hatasız kul olmaz, hepimiz hatalara batmış çıkmışızdır. Allah bizi affetsin, bu dualar hürmetine hatalarımızı silsin, bundan sonraki ömrümüzü artık bu büyük mübarek rehberlerimize serverlerimize uygun, onların izinde, Peygamber Efendimiz'in izinde güzel geçirmeyi nasip etsin.

zerinizde namaz oruç borcu varsa ödeyin, âhirete ibadet borcu ile gitmeyin, burada ödeyin.

zerinizde kul hakkı varsa, birisinin malı parası pulu varsa verin kurtulun, hirette yakanıza yapışmasın, hesabı burada bitirin, mahkeme-i kbrya dava bırakmayın, burada sulh olun.

Devamlı abdestli gezin, her zaman abdestli olun. Her zaman abdestli olanın yanına şeytan yaklaşamaz, aklını elemez, günaha itemez.

Hocamız'dan aldığım salâhiyetle size de Hocamız'ın hediyesi olarak veriyorum;

100 defa *estağfirullah* çekin,

100 defa *lâ ilâhe illallâh* çekin, salâhiyetini veriyorum.

Hocamız Konya'ya gitmişti, "Yüksek İslâm Enstitüsü camisiide vaaz versin." diye rica ettiler, gitti. Cami tıklım tıklım dolu. Bu cami sonra ilâhiyat fakültesi oldu. Kocaman kubbeli büyük cami tıklım tıklım dolu. Çok zarif, çok edibâne, tatlı bir şekilde;

"Ben Konya'ya sizi ziyarete geldim. Âciz nâciz bir kardeşinizim. Ziyaretçilerin ziyaret ettikleri yere hediye vermesi âdettir. Şu zikirler de ben âcizin size yâdigârı, hatırası, hediyesi olsun." dedi, bütün Yüksek İslâm Enstitüsü öğrencilerine ve oradaki cemaate dervişliği tarif etti. Hocamız'dan gördüm, ben de öyle yapıyorum. Ne yapayım ustam o; çırak ustasının usulünü yapar.

100 *estağfirullah*, 100 *lâ ilâhe illallah*.

1.000 defa *Allah*,

100 defa *salavât-ı şerîfe*,

100 defa *kul huvallahu ehad*.

Bu beş zikri size vazife olarak veriyorum, derviş olarak bunu çekeceksiniz. Hocamız'ın bağılısı, bizim tekkenin dervişi olmak istiyorsanız yapacaksınız. Başka bir yere bağılılığınız varsa mübarek olsun, onu devam ettirin; Allah feyzinizi çok etsin, vazifesi olmayanlara söylüyorum.

Bu zikirleri ben mi veriyorum?

Hayır! Hâşâ sümme hâşâ! Kendi namıma bir laf söylemek istemem. Peygamber Efendimiz tavsiye ediyor, hadîs-i şerîfte var, hocalar bilir, isterseniz sorun.

“100 *estağfirullah* çekin.” diye Peygamber Efendimiz'in tavsiyesi vardır.

“100 kere *lâ ilâhe illallâh* diyen mahşer yerine dolunay gibi yüzü pırıl pırıl parlayarak gelir.” diye teşviki var.

100 kere *ihlâs-ı şerîf* okumayı,

kendisine 100 kere *salât u selâm* getirilmesini teşvik ediyor. Kur’ân-ı Kerîm’de de;

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا
وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا

*Yâ eyyühe’l-lezîne amenü’zküru’l-lâhe zikren kesîrâ ve sebbihûhü bukreten ve esîlâ.*⁴

“Allah’ı çok zikredin.” diye Allah’ın emri var. Bu zikirleri yapın, siz de kardeşlerin arasına katılın, Hocamız’ın evlatları arasına girin. Mânevî evlat olmak çok güzel!

Hocamız için okunmuş Malatya’dan sekiz hatim, buradan 14 Kur’an hatmi, Kotku dergâhı hanımlar kolundan 28 hatim var; toplamıyorum, Allah hepsini biliyor.

1001 *Yâsîn-i şerîf*, 41 *Yâsîn-i şerîf*, 41 *Fâtiha*, 41 *Âyete’l-kürsî*, 41 *huvallâhüllezi* âyetleri, 41 *İhlâs-ı şerîf*, 150 bin *kelime-i tevhîd*, 19.650 *salavât ı şerîfe*, 41 *âyete’l-kürsi*, 1095 *Yâsîn*, 41 *Fâtiha* hatmi, 1.444 *İhlas* hatmi, 6640, 5344 *salât u selâm kelime-i tevhîd* 19.650 *salavât-ı şerîfe*, bir adet 4.444

⁴ 33/Ahzâb, 41-42.

salât-ı tefriciye, 41 adet *haşr* sûresinin son üç âyeti, 28 adet Kur'ân-ı Kerîm, 700 bin *kelime-i tevhîd*, 73.073 üç *İhlâs-ı şerîf* hatmi ve daha bana ulaşmayan nice nice zikirler, dualar, mânevî hediyeler.

Rabbimiz lütfuyla keremiyle kabul eylesin.

Bu kabul olan makbul müstecab hatimlerin, zikirlerin sevaplarını biz şurada toplanmışken -70,000 *kelime-i tevhîd* daha geldi- bu okunanlardan hâsıl olan ücûr u mesûbâtı Rabbimiz lütf u kereminden, erhamü'r-râhimînliğinden, ekremü'l-ekremînliğinden, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in rûh-i pâkine hediye ettik, vasıl eylesin. Peygamber Efendimiz'in o mübarek âl'ine, ezvâcına, müslümanların anneleri validelerimize, ashâb-ı kirâma Peygamber Efendimiz'in mübarek evlatlarına, halifelerine, ihvânına, etbâına, ahbâbına, hulefâsına ve Peygamber Efendimiz'den sonra Ümmeti Muhammed'i irşat etmek için vazifelendirilmiş olan mânevî salâhiyetli mürşid-i kâmillerimizin, evliyâullah büyüklerimizimizin hepsinin ruhlarına, hâsseten

Ebû Bekr-i Sıddîk ve Ali el-Mürtezâ ve sair sahabe-i kirâm *rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecmaîn* hazretlerinden, kendilerinden el aldığımız, feyz aldığımız şeyhimiz, mürşid-i kâmilimiz kutbu'l aktâb, gavsu'l-vâsilîn canımızın, gözümüzün, gönlümüzün süruru Efendimiz Hocamız Muhammed Zâhid-i Bursevî hazretlerinin rûh-i pâkine hediyeler eyledik, vasıl eylesin.

Rabbimiz, âhirete göçmüş olan bütün geçmişlerimizin; annelerimizin, babalarımızın, dedelerimizin, ninelerimizin, kardeşlerimizin, evlatlarımızın ruhlarına da hediye eyledik, vasıl eylesin.

Yakın zamanda Yaşar Bey kardeşimizin mübarek, muhterem babası vefat etmişti, onun ruhuna vasıl eylesin.

Bütün geçmişlerimizin, yakında vefat etmiş kardeşlerimizin ruhlarına, buralara gelip çalışırken hastalıktan, çeşitli sebeplerden vefat etmiş, bu diyarlara gömülmüş olan müslüman kardeşlerimizin, denizde boğulmuş olan Ümit kardeşimizin ve diğer kardeşlerimizin

ruhlarına hediye eyledik, Rabbimiz hepsine ayrı ayrı vasıl eylesin.

Bir de dünyada kendisine dua edecek kimse kalmamış, kabrinde “Bana bir dua edecek kimse yok mu yâ Rabbi!” diye boynu bükük dua bekleyen mü’minîn ü mü’minât ve müslimîn ü müslimât cümlesinin de ruhlarına hediyeler eyledik, vasıl eyle.

Yâ Rabbi! Kabirlerini pür-nûr eyle, ruhlarını memnun ve mesrûr eyle, şâd eyle, makamlarını âlâ eyle, derecelerini yüksek eyle, kabirlerini cennet bahçesi eyle.

Yâ Rabbi! Dünyadaki kusurlarından hatalarından dolayı kabirde azap görenler varsa azaplarını kaldır, seyyiâtlerini hasenâta döndür.

Yâ Rabbi! Onlara da bizlere de lütfunla muamele eyle.

Yâ Rabbi! Şu yaşayan hâl-i hayatta imtihanı devam eden biz mü’min kullarına da rahmeyle.

Yâ Rabbi! Bize doğru yolu göster, bize doğru yolu sevdire, bizi doğru yola sok, bizi doğru yolda yürüt.

Yâ Rabbi! Yanlış yollara ayağımızı kaydırma.

Yâ Rabbi! Şeytana uydurma.

Yâ Rabbi! Nefse esir düşürme.

Yâ Rabbi! Fânî dünyanın şu aldatıcı keyiflerine, zevklerine, içkilerine, afyonlarına, kumarlarına, zinalarına, çalgılarına, eğlencelerine kapılanları kurtar.

Yâ Rabbi! Onlara kapılıp da âhireti unuttanlardan eyleme.

Yâ Rabbi! Bizleri de koru, evlatlarımızı da koru.

Yâ Rabbi! Kıyamete kadar nesillerimizi mü'min-i kâmil, mücahit kullar eyle.

Yâ Rabbi! Halis muhlis kullar eyle.

Yâ Rabbi! Pırıl pırıl nurlu kullar eyle.

Yâ Rabbi! Senin dîn-i mübînine canımızdan fazla bağıllık gösterip kendi işimizden fazla hizmet etmeyi bizlere nasip eyle.

Yâ Rabbi! Bu diyarlara camiler yapmayı, mektepler kurmayı, Kur'an kursları açmayı, hayırlı müesseseler kurmayı, dünyanın her yerine senin ism-i celâlini, *lâ ilâhe illallâh* bayrağını, dîn-i mübîn-i İslâm'ı yaymayı bizlere nasip eyle.

Yâ Rabbi! Evlatlarımızı senin dinini yayan mücahit kullar eyle.

Yâ Rabbi! Sahabe yolunda yürüt.

Yâ Rabbi! Sevdiğin kullar eyle.

Yâ Rabbi! Huzuruna sevdiğin, razı olduğun kullar olarak gelmemizi nasip eyle.

Yâ Rabbi! Hayırlı, uzun, sıhhatli, afiyetli ömür sürmeyi nasip eyle.

Yâ Rabbi! Hastalarımıza lütfunla kere-minle şâfî, muâfî ve kâfî esmâ-i hüsnân hürmetine şifa ver.

Yâ Rabbi! Dertlilerimizin dertlerine deva ver.

Yâ Rabbi! Gönlümüze saklayıp da kimseye açamadığımız söyleyemediğimiz muratlarımızı bizlere ihsan eyle.

Yâ Rabbi! Evlatlarımıza hayırlı kimselerle yuva kurdur.

Yâ Rabbi! Hayırlı yuvalara sahip eyle.

Yâ Rabbi! Hayırlı tahsiller yapmayı nasip eyle.

Yâ Rabbi! Cümlemize temiz helal ve bol kazanç ihsan eyle.

Yâ Rabbi! Bol kazancımızla kendi ihtiyaçlarımızı görüp yaşadığımız gibi başkalarına da hayırlar yapmayı, arkamızdan sadaka-i câriyeler bırakmayı, eserler bırakmayı nasip eyle.

Yâ Rabbi! Kabrimize sevapların güldür güldür akmasını nasip eyle.

Yâ Rabbi! Kabirlerimizi cennet bahçesi eyle.

Yâ Rabbi! Mahşer günü olduğu zaman İsrâfil sûra üfürüp kullar mezardan kalkıp mahşer yerine toplandığı zaman o dehşetli, o tehlikeli, o endişeli, o firaklı, akrabalıkların dostlukların unutulduğu o günde bizi Peygamber Efendimiz'in livâü'l-hamd'i altında topla.

Yâ Rabbi! Peygamberlerle, sıddîklarla, şehitlerle, salihlerle beraber eyle.

Yâ Rabbi! Arş-ı âlâ'nın gölgesinde gölgelendir.

Yâ Rabbi! Nurdan minberlere oturt.

Yâ Rabbi! Defter divan açma, hesaba çekme, Settâr ismin hürmetine günahlarımızı ört.

Yâ Rabbi! Gaffâr ismin hürmetine günahlarımızı mağfiret eyle.

Yâ Rabbi! Affedici sıfatın hürmetine bizleri afv u mağfiret eyle.

Yâ Rabbi! Hâdî ismin hürmetine bizi sevdiğin yola hidayet eyle, sevdiğin yola sok, sevdiğin yolun ehlinden eyle.

Yâ Rabbi! İlim ve irfan ehli, Kur'an ehli, îmân-ı kâmil ehli, ihlas ehli eyle.

Yâ Rabbi! Huzuruna mü'min-i kâmil olarak gelmeyi nasip eyle.

Yâ Rabbi! Son nefeste abdestliyken, doğru bir iş yapmak üzere, doğru bir yolda giderken, hayırlı bir haldeyken oruçluyken, Ramazan gününde, Mekke-i Mükerrreme'de, Medine-i Münevvere'de, güzel mübarek yerlerde buyurun beraber diyelim *eşhedü en lâ ilâhe illallâh ve eşhedü enne Muhammeden abdühû ve resûlühû* diye diye "Şu emanetimi al yâ Rabbi!" diye, sevdiğin kul olarak can emanetimizi vermeyi nasip eyle.

Yâ Rabbi! Kabrimizi cennet bahçesi eyle.

Yâ Rabbi! Bi-gayri hisâb arş-ı âlâ'nın altında gölgelendirip duhûl-i evvelîn ile firdevs-i âlâna dâhil eyleyip habîb-i edîbine komşu eyle, orada evliyâullah büyüklerimize kavuştur.

Yâ Rabbi! Rıdvân-ı ekberine vasıl eyle.

*Sübhane rabbinâ rabbi'l-izzeti ammâ ye-
sifûn ve selâmün alâ cemîi'l-enbiya ve'l-mür-
selîne ve alâ küllin ecmaîn, ve'l-hamdü li'l-
lâhi rabbi'l-âlemîn, el-Fâtiha.*

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

26 Recep 1419 / 15.11.1998

[Bütün KONFERANSLAR'a PDF olarak ulaşmak
için tıklayınız.](#)

